

Vrednotenje dela – največja nagrada

Jesen je čas, ko moramo preveriti in oceniti naše delo na področju mladinskega prostovoljnega dela. Če se na letošnje brigade, ki jih je organizirala naša občinska konferenca, ozremo v primerjavi z letom poprej, potem moramo ugotoviti, da je bil določen korak vendarle storjen (kar je razvidno že iz samega števila brigadirjev), čeprav je bilo težav še vedno veliko.

Ponovno smo se srečali z velikim razkorakom med številom evidentiranih brigadirjev in pa tistih, ki so na akcijo tudi zares odšli, kljub temu, da smo bili z vsemi prijavitelnimi v stalnih stikih. Prav izjemen je primer prijaviteljev za akcijo Slovenske gorice, kjer osipa ni bilo. Vendar pa se je v letošnjem letu še močnejše kot prejšnja leta – vsaj po mojem mnenju – izpostavilo drugo vprašanje.

Dejstvo je namreč, da že nekaj časa sprejemamo v brigade vse, ki le želijo iti – ali drugače povedano, da jih popolnujemo za vsako ceno. Pri tem imamo seveda včasih bolj in drugič spet manj srečno roko. Za letos žal velja bolj slednje. Eden, dva ali trije brigadirji lahko močno zagrenijo bivanje na akciji vsem drugim. To pa kljub želji, da bi bile brigade popolne, ni tisto, kar hočemo. Kajti v naslednjem letu razočara-

nih brigadirjev ne bo več.

V prihodnje bo potrebno vendarle izdelati nekakšen sistem »preverjanja« mladim, ki se prijavljajo v brigade. Za to sta vsaj dve možnosti. Prva je mnenje, ki ga lahko oblikuje osnovna organizacija, druga pa kvalitetne priprave, v okviru katerih mora imeti posebno mesto usposabljanje vodstvenega kadra. Ni namreč dovolj, da na primer za komandanta brigade določimo nekoga, ki je na akciji že večkrat bil; nujno, je da zna delati z ljudmi, in prav temu moramo posvetiti več pozornosti. Slabše urejeno naselje, hrana, s katero brigadirji po tradiciji niso zadovoljni, težko delo in še sto drugih stvari, mladi hitro pozabijo, če je vzdušje v brigadi dobro.

Ne pozabijo pa nečesa drugega: odnosa domačinov, krajanov, tistih, za katere delajo. V letošnjem letu smo se srečali z dvema skrajnima primeroma – na dveh sloven-

skih akcijah. Medtem ko so v Beli krajini naleteli celo na kmeta, ki je za vodo, za katero so ga prosili, zahteval plačilo. Brigadirjem pa tak ali drugačen sprejem vendarle veliko pomeni. Kaže namreč, koliko je njihovo delo vredno za tiste, katerim ga namenja. In marsikdo, ki je letos delal v Desterniku, Benediktu, Trnovski vasi, se bo še rad vrnil na akcijo, oziroma bo mladim širom Jugoslavije (akcija »Slovenske gorice« je zvezna) pripovedoval o prisrčnem sprejemu, ki ga je doživel.

Ob koncu samo na kratko še nekaj besed o spremembah, s katerimi smo se letos srečali na akcijah. V zadnjem letu dni je bilo o tem, da je potrebno življenje organizirati še bolj svobodno, veliko rečenega in napisanega. Na obeh akcijah, katerih sta se udeležili naši brigadi, smo se z novostmi lahko tudi praktično srečali. Splošna ocena je nedvomno pozitivna. V prihodnje bo treba nov model akcije dopolnjevati.

Kljub težavam je letošnje leto vendarle pokazalo, da je mladinsko prostovoljno delo potrebno in da je zanj vsaj pri delu mladih tudi zanimanje. Zato ga je potrebno razvijati tudi v naprej.

MISA VIDIC

POLETNI TABOR SREDI ZELENIH GOZDOV

Sivi volkovi na Bohinjski jasi

Ena najpomembnejših taborniških akcij v letu je taborjenje. Taborniki odreda Sivega volka smo letos postavili svoje platnene strehe v Ribčevem lazu v Bohinju.

Četrtega julija so tja že prišli medvedki in čebelice. Ko sem jih prišla obiskat, so se pripravljali za izlet do slapa Savice. Taborovodjo sem pobarala, kaj vse delajo na taboru in izvedela, da dopoldne pridobivajo taborniško znanje v gozdni šoli, popoldne se igrajo ali pa gredo na izlet, bivačiranje ali kaj podobnega.

Privlačna in koristna igrice je n. pr. iskanje ranjenca. Določimo nekaj »ranjencev«, ki se skrijejo v gozdu in se delajo, da so ranjeni. Reševalne ekipe jih morajo poiskati, oskrbeti »rane« in jih prinesiti v tabor. Vodniki povedo, katere rane so pravilno obvezane in kateri »ranjenci« bi ob taki nepravilni oskrbi, kot so

jo dobili, lahko umrli. V načrtu imajo dvodnevni izlet na Sorco in bivačiranje, ob koncu taborjenja pa bodo vodi v mnogobojno pokazali, kaj so se naučili. Zadnji večer se medvedki in čebelice ob tabornem ognju zaobljubijo, da bodo vestno izpolnjevali taborniške zakone, dobijo taborniška imena in seveda pojejo in igrajo skeče.

Za medvedke in čebelice je dobro poskrbljeno, saj jim kuhata izkušena tabornika in mama enega izmed tabornikov, sem ter tja pa jih obišče naš častni starešina, 95-letni Pavel Kunaver. Mladim tabornikom je razložil, kako štata nastala Bohinjsko jezero in dolina, katere kamenine naj-

demo v okolici tabora, izvedeli pa so še veliko drugih zanimivosti o svojem tabornem okolju.

Štirinajstega julija gredo medvedki in čebelice domov in na tabor pridejo starejši taborniki.

Taborniki odreda Sivega volka vzdržujejo tudi stalne stike s harcersko organizacijo v Lodzu na Poljskem. Vsakoletna izmenjava harcerjev in tabornikov je postala že kar tradicija. Letos so bili harcerji na obisku pri nas v Ljubljani. V pogovorih izmenjujemo izkušnje pri delu obeh organizacij, pokazali smo jim diapozitive in filme o taborniškem življenju, razkazali smo jim Ljubljano. Nekaj dni so taborniki pri Zmajevcih in na našem taboru v Bohinju pa še malo ob morju in že so morali domov.

BRANKA LEŠNJAK

VARSTVO ZA MALE ŠOLARJE MED DOPUSTI

Počitnice kar doma

Tako kot v zimskih počitnicah je občinska Zveza prijateljev mladine tudi poleti poskrbela vsaj delno tudi za tiste otroke, ki so del počitnic preživljali doma, v mestu.

Ves čas počitnic so se otroci, ki so potrebovali celodnevno varstvo, zbirali na osnovni šoli Ledina. Lepo vreme je omogočalo, da so bili večino časa na prostem. Program je bil zapolnjen z rekreativnimi in zabavnimi igrami, razveselili pa so se tudi kino predstav in izletov v bližnjo okolico Ljubljane.

Počitniške aktivnosti pa so bile tudi v krajevnih skupnostih, vendar krajši čas – v začetku in na koncu počitnic. Organizacijsko so bile pokrite vse krajevne skupnosti, glede na število otrok pa so organi-

zatorji združevali dejavnosti na 4 do 6 mestih. V julijskem terminu je bilo dnevno do 82 otrok, v avgustovskem pa do 41 otrok. Dejavnosti so vodili študentje, večinoma pedagoške usmeritve. Za razliko od zimskih počitnic poleti niso sodelovale dijakinje Srednje pedagoške šole.

Program je bil pripravljen na občinski ZPM, usklajen z društvi prijateljev mladine in vzgojitelji. Pomembna je bila tudi pomoč zaposlenih delavcev v posameznih KS.

Vsi zunanji sodelavci, katere je občinska ZPM povabila

k sodelovanju, so se odzvali vabilu in pripravili ustrezne programe (Zveza telesnokulturnih organizacij Center, ZU Janez Levec, Mladinska knjiga, Prirodoslovni muzej, Pionirska knjižnica, Konjeniški klub Stožice, vojašnica na Vrhniki, lutkovna skupina Fru-Fru, Tehniški muzej Bistra, postaja milice Center, Janez Bitenc).

Vse organizirane aktivnosti so bile za otroke brezplačne. Lahko zatrdimo, da je bil program zanimiv, zato je bilo pričakovati večje število otrok. Tudi o tem bodo v občinski ZPM spregovorili na prvem sestanku predsedstva in aktivnih predsednikov DPM!

R. S.

NAČRTI ZZB NOV ZA DELO V NASLEDNJEM OBDOBJU

Vezi s pobratenima občinama

Občinski odbor ZZB NOV se bo posvečal v naslednjem obdobju v prvi vrsti socialnozdravstveni problematiki borcev. Z občinsko konferenco SZDL bo poskušal organizirati sekcijsko razpravo o tej temi, ki naj bi vplivala na kvalitativni dvig socialnih in zdravstvenih storitev v naši občini.

Druga pomembna naloga, v katero bo potrebno vložiti mnogo naporov, so priprave na volitve v krajevnih skupnostih in v občinskem in mestnem merilu. Za delo v lastni organizaciji, v družbeno politični skupnosti, v samoupravnih interesnih skupnostih, občinski konferenci SZDL in različnih komisijah je potrebno evidentirati 900 kandidatov izmed 3084 članov organizacije.

Na področju negovanja in obujanja revolucionarnih tradicij bodo borci dali pobudo za razširitev natečaja »Revolucije še traja, kje je naše in moje mesto v njej« še na malde iz pobratenih občin Bijelo polje in Delnice ter na mlade iz pobratenih krajevnih skupnosti.

Pri zgodovini opisju upajo, da bodo letos zaključili prikaz delovanja OF na bivši Mestni občini ljubljanski in banski upravi v letih 1941 do 1945. Zbirajo pa tudi gradivo za krajevne kronike Poljan, Stare Ljubljane, Gradišča, Starega Vodmata in Ajdovščine ter gradivo o delovanju trgovcev, obrtnikov in industrialcev za OF v mestu. Poskušali bodo postaviti tudi spominska obeležja pomembnim in odmevnim akcijam OF, ki so bile izvedene na območju naše občine v letu 1941.

LOJZ TRŠAN

Udeleženci mednarodnega tabora v Rezzatu na enem od številnih potovanj po Lombardiji.

NAŠI PIONIRJI NA MEDNARODNEM TABORU V ITALIJI

Otroci brez meja

V Rezzato v bližini Brescie v Italiji je 1. julija odpotovalo pet pionirjev in mladincev iz občine Ljubljana Center, ki so zastopali Jugoslavijo na tritedenskem mednarodnem taboru mladih. Potovanje je organizirala občinska zveza prijateljev mladine.

Predstavljali smo Jugoslavijo in smo zato vzeli stvar zelo resno. Na sodelovanje v tem taboru smo se pričeli pripravljati že v Ljubljani. Po prihodu smo sicer spoznali, da je to nekakšna mednarodna počitniška kolonija, a smo se kljub temu odločili, da izpeljemo naš načrt. Po vodenju smo se razlikovali od Francozov in Italijanov, saj so bile to za njih res samo počitnice. Mi pa smo hoteli narediti nekaj več, saj smo se zavedali, da predstavljamo vse jugoslovanske pionirje.

Organizatorji, ARCI Ragazi, so imeli dober načrt dela, ki so ga lepo izpeljali do konca. Dodobra smo se spoznali med seboj, nekatera poznanstva so postala trajna. Fino je bilo, da smo se spoznavali skozi igro.

Drugi teden je bil namenjen kolesarjeju. S kolesi smo prevozili okoli 85 km. Potovanje je bilo brez nesreč. Eno noč smo prespali nad konjušnico, eno pa pod drevesi na neki gori, kar je bilo za mestne otroke čudovito doživetje. Imeli smo jahalno šolo in veliko izletov. Obiskali smo Benetke, Verono, Mantovo, Brescio, Dezenzano, Sirmione, Gardo in Lago di Garda. Spoznali smo skoraj vsi Lombardijo.

Posebno poglavje v Rezzatu je bil naš nacionalni večer. Želeli smo predstaviti Jugoslavijo, zato smo prinesli s seboj narodne noše, video posnetke, kasete, plakate.

Ko smo se napravili v noše, smo pričakovali, da se nam bodo smejali. Toda bili so navdušeni. Postregli smo jim s kruhom in soljo ter medicino za dobrodošlico. Nato smo plesali belokranjske pleske, ki smo se jih naučili posebej za to priložnost. Skoraj neverjetno je, kakšen aplavz smo dobili. Zavrteli smo video posnetke Slovenije in Ljubljane, postregli z žganci in mlekom. Pripravili smo zabavne igre ter učenje slovenščine, kar se jim je zdelo super. Na koncu smo jih še naučili plesati kolo, nakar smo hoteli končati s programom. Toda občinstvo je hotelo reprizo. To je mene osebno tako ganilo, da sem dobila solzne oči. Po reprizi so nam Italijani in Francozi prihajali v garderobo čestitat.

Režim ni bil pretirano strog, saj so kamp vodili samo mladi ljudje, s podobnimi željami kot mi. Naučili smo se sporazumevati v italijanskem jeziku, spoznali smo njihove jedi, kulturo in pokrajino. V Rezzatu nam je bilo lepo.

PETRA VEBER